

[Hans Jørgen Jensen]

sanktioner, altså en række handlinger, men de må naturligvis være fuldt lovlige. Jeg tænker på sådanne ting som opstilling af vagter, skiltning, uddeling af tryksager, samtaler med de ansatte på virksomheden osv., men igen: disse sanktioner må ikke føre til vold, de må heller ikke føre til ulovlig tvang i straffelovens forstand. Jeg er sikker på, at fagbevægelsen er ganske enig med regeringen i, at arbejdskonflikter ikke må udarte på en sådan måde.«

Jeg vil gerne i dag sige, at det er fortsat socialdemokratiets klare standpunkt på dette område. Vi ser på de strejker og lockouter og også boykot og blokader, der er, på en sådan måde, at de skal, som statsministeren har understreget det, have lovlighedens karakter. Men hvis vi kigger på de ting, der er sket siden 1975 med strejker, lockouter, boykot og blokader, må man vel egentlig sige, at det er småkrusninger, der foregår på dette område i det danske samfund sammenlignet med, hvad der foregår i udlandet, selv i andre vestlige lande. Der er derfor efter vores opfattelse intet, der i dag begrundes, at vi skulle kræve endog frihedsstraf helt op til 3 måneder for deltagelse i en fysisk blokade og/eller boykot, således som centrum-demokraterne gør i lovforslag nr. L 71, og jeg skal meddele, at socialdemokratiet ikke kan anbefale lovforslaget.

Nathalie Lind (V):

Som justitsministeren startede sin tale med at sige, er det ikke første gang, vi her diskuterer fysiske blokader. Jeg vil også tage dette som udgangspunkt og blot sige, at jeg forstår centrum-demokraternes forslag sådan, at det er en mere principiel drøftelse, man nu vil have, for forholdet er jo det, at ved de andre lejligheder, hvor vi har diskuteret dette, har det oftest været på baggrund af enten en verserende eller en afbrudt fysisk blokade.

Den sidste debat, vi havde om dette, var den 3. maj 1979, da centrum-demokraterne i forbindelse med et andet spørgsmål til regeringen også ønskede oplysning om, hvorledes man mere effektivt kunne bekæmpe fysiske blokader, men jeg har fæstet mig ved, at centrum-demokraterne i maj måned 1979 direkte udtalte ved ordføreren, hr. Brusvang, at efter deres mening var det ikke straffelovsbestemmelser, der var brug for, ja, der var vel heller

ikke brug for at ændre i de gældende cirkulærer. Det, man gav udtryk for dengang, var mere en lidt kritisk holdning over for den daværende regering og over for mig, mens der om selve hjemmelen, om selve lovgrundlaget, faktisk ikke i maj måned var nogen tvivl.

Når man tænker tilbage på, hvad der har været sagt, og hvilke argumenter der har været anvendt i denne sag, synes jeg egentlig, at selv om man er startet – og det er mit parti også – med at pege på, at straffeloven måske gav den bedste hjemmel, er det ret overbevisende argumenter, der er kommet frem, for, at de overtrædelser, der sker her, mere er overtrædelser af forskellige ordensforskrifter end – for at sige det meget populært – en forbrydelse, som er det, straffeloven handler om.

Derfor endte også både centrum-demokraterne og mit parti, i øvrigt sammen med kristeligt folkeparti og de radikale, med i den betænkning, som blev afgivet den 26. maj 1976, at understrege, at det ville være betænkeligt at indføje den ønskede klare forbudsregel i straffeloven, men at man fandt, at en tydeliggørelse af hele retsforholdet kunne ske ved, at man indføjede en ny paragraf i politivedtægten. Det blev stemt ned, og derefter vedtog folketinget i en sen nattetime eller morgentime en dagsorden, hvorved det blev klarlagt, at tingets og regeringens holdning var den, at fysiske blokader ikke kunne accepteres, og at politiet havde ret og pligt til at skride ind.

Jeg tror, at en af hovedårsagerne til, at centrum-demokraterne har fremsat forslaget, er, at man ønsker, at politiet på eget initiativ skal være forpligtet til at sikre adgangen til en besat lokalitet.

Jeg har svært ved – men det vil jeg da gerne høre noget om fra forslagsstillerne – at forstå denne sondring. Politiet har pligt til, hvis der foreligger en overtrædelse – det være sig af straffeloven, af færdselsloven eller af politivedtægten – at gribe ind, og jeg tror ikke, at politiet får en større beføjelse, fordi man indføjer denne bestemmelse i straffeloven, end de har, hvis de bygger på den hidtidige ordning med at konstatere, at der foreligger en overtrædelse af politivedtægten.

Jeg skal ikke sige meget mere – vi har jo haft mange debatter om dette – men jeg vil godt stille det spørgsmål: mon ikke det er